

Hunsposten

Nr. 3

Mars 1952

4. årg.

RENSERIET.

Til renseriet kan vi dirigere kubben enten fra opplaget, pr. taubane fra Ålefjær, eller ferdigkappet fra Otra.

Renseriets oppgave er å få fjernet all råteved, bark og urenheter på kubben. Hvis ikke dette blir oppnådd vil det straks merkes i det ferdige papir i form av utallige flekker.

I dag er ikke bare tømmerprisene høye, men tømmeret er også en mangelvare, derfor gjelder det i høy grad å få kubben i akseptert form med så lite vedtap som mulig.

Et tap på et par % av veden, betyr ikke bare at vedforbruket pr. tonn blir høyere, men også at man får tilsvarende mindre produksjon.

Med en gang kubben kommer innenfor renseriets vegger havner den i en roterende trommel.

Denne barketrommel er installert i betongkar og nedsenket i vann, arbeider helt kontinuerlig. Lengden er 8 meter og diameteren 3,2 meter. Kubben blir kontinuerlig ledet inn i trommelens ene ende og passerer gjennom denne og ut i den annen ende, men slik at trommelen stadig er omtrent halvfull med kubb. Idet trommelen nå roterer, blir kubben gnisset mot hinannen og barken blir slitt av samtidig som kubben blir grundig vasket. Trommelen er innvendig forsynt med kubbloftere som løper i hele trommelens lengderetning. Disse bidrar til at kubben kommer i kraftig bevegelse og øker barkeeffekten betydelig. Ved hjelp av stadig vanntilførsel føres avfallsbarken ut i åpninger i trommelens vegger. Barketrommelen er opp-

hengt i 2 kraftige ankerkjettinger.

Etter endt behandling i trommelen, føres kubben til en kjettingmatte som tjener som sorterbord. Her blir dårlig barket kubb eventuelt ledet til en transportør og ført til en 12 meter lang returbarke-trommel, eller darken fjernes for hånd ved spesielt barkeverktøy.

Råtekubb utsorteres, blir kløvet ved hjelp av sagbenk og den friske ved går inn i produksjonen.

Avfallsveden derimot føres på gummibånd i haug utenfor renseriet og blir avhentet.

Den aksepterte kubb fra sortermatten føres til to gummibånd som løper i hver sin retning på tvers av matten. Den ene fører den slipeferdige kubb pr. conveyer til silo i sliperiet, mens den andre fører kubben til flishuggeren.

Flisrenseriet.

Denne avdeling har som oppgave å motta den aksepterte kubb fra sortermatten, få den over i flisform, sortere flisen og avlevere den i mest mulig ensartet form til cellulosefabrikken.

Da vi i sommerferien kommer til å foreta en modernisering av flisrenseriet skal jeg i korte trekk gi en liten beskrivelse av anlegget slik det kommer til å bli.

Fra vår nåværende sortermatte føres den aksepterte kubb pr. gummibånd til en ny flishuggemaskin som skal installeres i hjørnet av bygningen ved siden av gamle hugger.

Flishuggerens oppgave er å oppdele veden i 25 mm lengde i den form som betegnes flis, —

dette for at sulfitluten bedre skal kunne trenges inn i veden.

Denne nye huggemaskin som er av største type leveres av Karlstad Mekaniska Werkstad.

Skivediameteren som blir 3 meter i diameter, er forsynt med 5 stk. kniver hvis lengde er 80 cm.

Skivens omdr. tall blir 175 pr. min.

Til drift av huggeren hører en remskive hvis mål er 2,27 m i diameter, vekt 4 tonn. Overføringen skjer med 16 stk. kilerep.

Ileggskassens tverrmål blir 650 mm.

Motorens størrelse blir 250 HK.

Kapasiteten blir 50 til 65 m³ løst mål ved, eller med andre ord ca. 1/2 kok pr. time. For å oppnå høyere temperatur på vintertid i bygningen, blir luften inn til huggeren ledet i rør utenifra. Flisen fra disse to huggere blåses til hver sin sykklon som er plasert like over et 1 meter bredt gummibånd. Fra dette føres så flisen til 2 stk. nye planflissoll som leveres av Søderhamns Verkstäder.

Kapasiteten pr. soll blir 75 til 90 m³ flis pr. time, eller med andre ord ca. 3/4 kok.

Kraftforbruket er ca. 10 HK.

Vekten blir 4100 kg. pr. soll.

Sollet arbeider etter det prinsipp at hvert punkt av sollorganet beskriver en sirkel i horisontalplanet.

Langflisen fra sollet føres til en ny og større type desintegrator og herfra føres flisen pr. koppeelevatør til sollinnløpet igjen.

Den utsorterte kokflis blir pr. gummibånd fraktet til mateapparat og derfra blåst opp på toppen av kokeriet.

P. L. S.

ANDAKT

Ærens uvisnelige krans.

1 Pet. 5, 4.

Der er en vidunderlig krans for alle mennesker å vinne. Apostelen Peter kaller den for ærens uvisnelige krans og Paulus en uforgjengelig krans.

Med dette mener de begge: all Himlens herlighet. I motsetning til denne krans nevnes en forgjengelig. Det er alt vi kan nå å vinne av denne verdens ære og makt, det vil alt engang bli latt tilbake, det visner og blir verdiløst.

Men for å vinne ærens uvisnelige krans må vi inn på banen, bli med i løpet. Det skjer når vi i tro tar imot Jesus som vår frelser og derved får starte. For som tilskuer når ingen frem. Bare dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn Joh. 1.12

Gud selv har lagt løpet ferdig for oss, og de gjerninger han vil vi skal gjøre for ham. Jesus har nevnt noen av dem. Gå innom syke og fattige for å gi dem trøst og håp. og kanskje han vil vi skal gi bort noen av de penger og klær han har lånt oss. Ikke alle løper på samme vei, men er spredd ut over hele feltet, og det har Gud gjort for å nå de fleste, ja mange må helt ut i hedningeverden med hans bud om å komme.

Det er ikke alltid så lett å løpe i Guds løype. Det kan bli trange stier og mørke daler, men ved å bie på Herren og hans hjelp, fører det stadig fremover, og vi løftes derved opp på høyere grunn og større utsyn i Guds rike. Selvsagt går løpet innom kirke og bedehus, vi samles der vi hører hjemme om Guds ord og nadver, for at vi fortsatt kan løpe og ikke bli trette.

Og så går tiden så fort, vi vet ikke av før vi skal ned i døds-skyggens dal, og da er det godt at vi kan si med David: Jeg

Bedriftsmesterskapet i hopp.

Hunfos tok en aksje i begge pokalene.

Hunfos Bedriftsidrettslag var også arrangør av Bedriftsmesterskapet i hopp som ble avviklet i Lille-Askedalen lørdag 1. mars.

Av 45 anmeldte startet 39. Det ser ut som deltagerantallet blir mindre for hvert år, men det er å håpe at det bare er en overgangsperiode. Den snefattige vinteren får nok også ta en del av skylden. Treningen har nok ikke vært den beste. Det er nok ikke alle steder de har en opplyst bakke som Askedalen å trene i om kveldene.

Lille Askedalen har i år fått nytt hopp, og når sneen forsvinner, skal det bygges ny kul, og da skulle den være helt ferdig.

Bakken var temmelig hard, men etter et iherdig arbeide hvor det ble skuffet på sne og strødd på salt i unnarennet, ble den meget bra. Sigurd Jortveit gikk med et lurt smil hele tiden før rennet. Han var etter sin egen uttalelse i storform og hadde ganske lang trening i bakken. Dessuten hadde han trenet inn farten med sine daglige turer til og fra Posthuset. Resultatet viste også at han kunne sine ting. I praktful Telemarkstil ble han Bedriftsmester i sin klasse, 1/2 poeng foran sin klubbkamerat Bernhard Olsen. Verre var det med R. Retterholt fra Jernstøperiet. Han hadde vanskelig for å klare seg utfor overrennet, og etter et ustøtt nedslag på kulen, måtte han over ende. Han fikk visst store betenkeligheter for bakken, for han hoppet ikke i andre omgangen.

frykter ikke for ondt, for du er med mig. Sal. 23.4. Og da er målet nådd.

Jeg ser dig nok min krans i Himmerike! for dine perlers glans må solen vike, og når jeg tenker på hvem dig fortjente, så vet jeg at jeg må dig vist forvente.

(Brorson)

Hans Berntsen

Rennets overlegne beste hopper var Leif Sørensen fra Falconbridge. Han var hele 7 poeng foran neste mann. Dommere var Blakstad, Falconbridge og Harry Voreland, Hunfos. Alt ble avviklet fort og greit, og det var ingen skade bortsett fra Hans Tveit-Dahl, Fiskaa, som ødela seg under prøvehoppingen.

Klasse over 50 år.

1. Sigurd Jortveit, Hunfos 122,6
2. Bernhard Olsen, « 121,9
3. Gunnar Hellum, Jernstøperiet 74,6

Klasse 42-50 år

1. Andres Andersen Bygningarb. 139,5
2. Olaf Uglem, Politiet 134,4
3. Thorkild Grundetjern, Bygningsarb. 110,1
4. Yngvar Thorsen, Falconbr. 97,3
5. Olav Løland, Jernstøperiet 92,8
6. R. Retterholt « 33,4

Klasse 35-42 år.

1. Egil Hansen, Hunfos 130,5
2. Anker Hansen, Falconbr. 130,1
3. O. Bjellås, Rebers mek. V. 120,7

Klasse 25-35 år.

1. Arthur Fjellestad, Jernstøperi. 140,8
2. Sverre Gundersen, Hunfos 140,2
3. Magne Strandberg, « 140,1
4. Frans Gunnufsen « 139,3
5. Gunnar Grundetjern, « 135,5
6. Syvert Larsen, « 134,3
7. Holger Nørve, « 132,8
8. Reidar Mangsøth, Falconbr. 132,5
9. Ola Verås, Hunfos 121,9
10. Aslak Botn « 117,1
11. Karl Olsen « 113,0
12. Ö. Teigen, Falconbr. 91,7
13. Olav Vintervold Skinngarveri. 40,2
14. O. Rosseland, Falconbr. 31,9

Klasse under 25 år.

1. Leif Sørensen, Falconbr. 147,7
2. Fidje, Politiet 139,5
3. Gunnar Strandberg. Hunfos 137,7
4. J. Jacobsen, Reber mek. V. 132,6
5. Erling Fjellestad, Hunfos 130,7
6. T. Honnemyr, « 128,5

HUNSFOSPOSTEN

utgitt av:

Hunfos Fabrikker
Hunfos Arbeiderforening
Hunfos Bedriftsidrettslag

Cavalleria Rusticana.

Så var det da ingen aprilspøk, som enkelte trodde, det vi skrev i forrige nummer om en opera - aften den 1. april. Forestillingen har vakt stor interesse, og de fleste av billettene blev revet bort på under en time. Enda er det endel billetter igjen, men de som fremdeles ikke har bestemt seg for å bli med til byen, bør skynde seg å hente billetter.

Det vil gå en buss fra Samkom som tar med seg folk fra Honnemyr, Samkom, Grovane og Eikelandsdalen.

Videre går det busser fra Vennesla Auto, Vennesla kirke, en buss fra Lars Larsen, Moseidmonen og en fra Vakten på Hunfos. ALLE BUSSENE STARTER KL. 6 og vil stoppe på de vanlige buss-holdeplassene. Det henstilles til passasjerene å være ute i tide, så forestillingen i teatret kan begynne presis kl. 19.

7. Arne Bjellås, Reber mek.	V. 125,4
8. P. Høyås, Falconbr.	124,8
9. Arnfin Johansen, Hunsfos	115,6
10. Karl Honnemyr, "	111,6
11. Erling Kås, Falconbr.	87,0

Hunfos Arbeiderforenings

3-manns pokal:

1. Hunsfos	419,6
ved: Sverre Gundersen, Magne Strandberg og Frans Gunnufsen.	
2. Falconbridge	410,3
3. Reber mek. Verksted	378,7
4. Jernstoperiet	308,2

Hunfos Fabrikker's 7-manns pokal:

1. Hunsfos	959,9
ved Sverre Gundersen, Magne Strandberg, Frans Gunnufsen, G. Strandberg, Gunnar Grundetjern, Syvert Larsen og Holger Nørve.	
2. Falconbridge	811,1

PERSONALIA:

Vi gratulerer med 50 årsdagen:

Martin Askedal — valslesliperiet—
9. april.

Anders Lundevold — maskinfører—
23. april.

Vi gratulerer med 70 årsdagen:

Knud Jeppestøl — pensjonist —
21. april.

PROBLEMER.

1. Vi har 3 motorer, A, B, og C. På en viss strømmengde sviver motor A 5 minutter, motor B dobbelt så lang tid som motor A, og motor C dobbelt så lang tid som motor A og B tilsammen. Hvis vi starter alle tre motorene på en gang med samme strømmengde; hvor lenge sviver motorene?

2. Vi har 2 bøtter. Den ene rommer 5 liter, og den andre 3 liter. I disse to bøtter stal det fylles nøyaktig 7 liter vann; hvorledes kan man klare det?

Løsning i neste nummer.

Postkassen

Høsten 1950 var jeg en tur til Oslo. Det var like etter at operaen Cavalleria Rusticana hadde hatt premiere på Det Nye Teater. Jeg hadde en ledig kveld og spekulerte litt på om jeg skulde gå å høre den. Nei, tenkte jeg, hvorfor ikke heller gå et sted du for en gangs skyld kan ha det riktig moro? Men så kom jeg på at denne operaen blev oppført i Kr. sand for et snes år siden, og at jeg da ikke fikk anledning til å høre den. Nå må du jamen ikke la denne sjansen gå fra deg, tenkte jeg så, og dermed var beslutningen tatt. Jeg ringte til en venn, og vi blev enige om å kjøpe billetter. Det var i siste liten forresten. Det var omtrent utsolgt da jeg kom for å kjøpe billettene.

Jeg skal si jeg angret ikke på beslutningen. Det blev en aften jeg sent skal glemme. Nå vil jeg ikke si at forestillingen var fullkommen, men den var i hvert fall meget bedre enn

jeg hadde ventet. Det blev virkelig en opplevelse.

Til deg som enda ikke vet om du skal bli med til byen på tirsdag, vil jeg si: Gjør ikke hvad du kommer til å angre på, men reis ned og bli en opplevelse rikere. Operaforestillinger vokser ikke på trær her hjemme. Nå har du sjansen og dertil gratis og franko.

Du synes kanskje opera er noe stort nonsens, som du ikke skjønner noe av. Ja, har du bare hørt opera i radio, kan jeg godt forstå deg. Men det er himmelvid forskjell mellom å høre opera i radio og i et teater.

Mascagni's uslitelige Cavalleria Rusticana var den første operaen som Norsk Operaselskap valgte å oppføre. Det var et forståelig valg, for operaen taler til de jevne, musikkglade mennesker. Den handler om enkle, menneskelige følelser, og den har et vell av herlig musikk, som er like iørefallende som operettemusikk. «Tragisk operette» er den forresten blitt kalt. Tenk bare på det stemningsfulle «Intermesso». Hvem kjenner vel ikke det? Ikke for ingenting er operaen blitt en verdenssuksess.

Handlingen i store trekk kjenner vi fra fru Överlands artikkel i forrige nr. av Hunsfosposten, og nå står det da bare tilbake å gå og se og høre dette udodelige musikkverk. Rollebesetningen blir omtrent den samme som ved oppførelsen i Oslo i 1950, og Kr. sands Operakor skal være meget godt. Det burde ikke bli mange ledige plassene igjen i teatret tirsdag 1. april. Canto.

Hobby-utstilling.

I juni / juli nummeret ifjor blev det av daværende redaktør foreslått at man skulde holde en hobby-utstilling på Hunsfos. I vinterens løp er det sikkert mange som har laget ting som fortjente å komme på utstilling. Det er noe vi alle vet, at folk her i Vennesla er flinke med hendene, det så vi på bygdeutstillingen. Vilde det ikke være hyggelig å få i stand en utstilling for Hunsfos i Velferdslokalet? Vi efterlyser mannen som er villig til å ta seg av arrangementet. Hunsfospostens medarbeidere går gjerne med på å hjelpe til.

P Å S K E T U R.

Det er mange måter å gå tur på, og mange slags tur-gåere. Noen liker å planlegge alt på forhånd til mindste detalj og inkasserer under turen en ekstra fornøielse når beregningene holder. Andre setter sig nok kanskje et mål, men forbeholder sig forøvrig å stå fritt. De tar alle mulige sjanser og nyter under turen en følelse av absolutt frihet. Jeg har prøvet begge sett og funnet begge bra, men har nok hatt en forkjærlighet for det siste, særlig når jeg har gått alene - hva man altså ikke skal gjøre.

For en del år siden, det må ha vært under eller like etter forrige krig, tilbragte jeg påsken på en hytte nordvest for Rjukan, tvers av Vemork (tungsvannsfilmens). Det øvrige belegg på hytta var ikke på min bølgelengde hva langturer angikk, og etter noen dager med småturer i baderingstempo til en solingsplass innpå vidda, måtte jeg ha avløp for oppspart energi. De andre tok meddelelsen herom med sindsro og fant kanskje det var bra å slippe fri for et urolig element en stund. Neste morgen vinket jeg derfor et «so long» til mine venner, og med skiene på nakken og et par smørbrødkiver i vinnjakkelommen skled jeg ned til dalen. Der fulgte jeg landveien oppover til et stykke forbi det gamle Krokan hotell, hvor jeg igjen kunne spenne skiene på bena, og krysset den isbelagte Måne-elva. Vel over på den andre siden arbeidet jeg mig på skrå opp lia til jeg igjen var oppe på snaujfellet.

Det var en herlig dag med strålende sol fra dyptblå himmel, og jeg tok en liten hvil for å nyte panoramaet og overveie det videre fremstøt. I nord og nordvest gikk det kuperte terreng over i Hardangervidda, med Hallingskarvet og Hardangerjøkelen som bakgrunn. Vestfjorddalens trange sluk, som ved Rjukanfossen var bragt opp i et høiere plan, fortsatte sin vei vestover til Møsvann, og i syd stengte Månelidbrotet for videre utsyn — til trakter jeg desverre aldri har rukket

å utforske. Men i øst — i øst lå

Gausta.

En venn av mig lar sjelden anledningen gå fra sig til å betegne Gausta som en haug med pokkstein. Gjerne for mig, men pokkstein eller ikke så ruver nå haugen ganske bra i landskapet. Rondane, Jotunheimen og andre trakter kan nok varte opp med topper med større høide, men selv de høieste av dem er allikevel bare «primusser inter pares», mens Gausta er uten likemann i sitt rike. Naboene rekker den ikke til knærne engang og derfor blir denne kjempen det naturlige mål for øiet, hvor man enn befinder sig på vidda der omkring. Gausta er ikke bare topp, men en ca. 8 km. lang fjellrygg. Fra toppvarden i nordvest går en smal storsteinet kamm, hvorfra ryggen faller av og får større bredde til avslutningen ved Gaustaknærne. Bildet skifter med kompasretningen. Mest karakteristisk og kjent er vel pyramideformen sett fra Hardangervidda. Fra dalen ned mot Tinnjø får en inntrykk av en omvendt puddingform, mens man fra Sørlandsbanen kan se en sfinsx. Hold utkikk efter den hvis du en dag med høi blå himmel jager med toget forbi Hjuksebø og Øysteinustul, og de korte glimtene vil gi dig et bilde av mektig skjønnhet, særlig når den lyser snehvit mot det blå.

Mens jeg satt der og lot blikket vandre horisonten rundt, kunde jeg ikke lenger skjule for mig selv at det var Gausta jeg i dag var ute efter. Hver dag jeg hadde vært heroppe hadde den lokket og draget. Nå hadde jeg bare å følge kallet, og med spenningen prikkende i blodet lot jeg skiene gli mot målet. Jeg tok det med ro for solen ga dårlig gli i utforbakkene, og desuten gikk jeg på solide hoppski, den eneste skitype jeg godtok på det tidspunkt av min løpebane. Noe over høgstdagsleite var jeg nådd frem til foten av nordvestveggen og måtte bestemme mig for ruten videre. Fra 1882 meters høide

stuper fjellet her nesten ubrutt ned i Rjukandalen, med bare et smalt platå som markerer viddenivået, og jeg hadde her ingen sjanse på vinterføre. Sydvestveggen faller bratt ned i Gausdal og så vidt jeg kunne skjønne bød heller ikke på muligheter før innunder «Knærne», og den omveien ville jeg ikke gå. Jeg bestemte mig derfor for å prøve nordøstskråningen. Den storsteinede ura frister såvisst ingen på sommerføre, men kanskje var det fremkommelig der nå.

I fellen.

Jeg begynte oppstigningen på nordvestveggen og hadde allerede vunnet bra høide da jeg svingte over på nordøstskråningen. Her var det imidlertid at jeg 20 minutter senere beskjemmet konstaterte at jeg hadde kjørt mig ubehjelpelig fast. Eftersom jeg var avansert var snelaget på denne skråningen som lå i konstant skygge gått over til et ishardt, forblåst skarelag, hvor selv de tunge hoppskiene ikke satte spor. Begynte jeg å gli her, ville farten ikke stoppe før på avsatsen vel 1000 meter nedenfor, og da ville mere enn buksebaken være strøket med. Snu turde jeg ikke, manøveren var for risikabel, og med tuppa ned ville skiene desuten lettere komme på glid. Størst sjanse hadde jeg nok om jeg fortsatte og forsøkte å nå opp. Resten av den 3 km. lange passasjen ble et mareritt som jeg vil huske så lenge jeg har husk igjen. Hvert steg måtte forankres med stavene, før jeg kunne fortsette, og jeg måtte hugge stavene i skaren forat piggene skulle få tak. Med nerver og muskler i spenn slet jeg mig frem, og det var med skjelvende knær og verkende armer jeg tilslutt sank sammen oppe på kammen et par timer senere.

Men målet var jo nådd, og en følelse av seier begynte snart å gjøre sig gjeldende. Her oppe skinte solen igjen varmt og innbydende, og livsåndene vente tilbake.

Jeg følte mig som på verdens tak, med vidda dypt under mig og lot inntrykket fra den betagende utsikten sige inn fra alle himmelretninger.

Alle tiders

Det var vanskelig å løsrive sig, men dagen begynte å helle, og jeg skulde helst være nede på vidda igjen før solen forsvant. Mens jeg styrket mig med den siste smørbrødsreven overveide jeg nedveien. Den kunne gå over Svineroi ned til dalen, hvor utforløype nå er anlagt, men da måtte jeg igjen ut på nordøstskråningen som jeg nettopp var undsluppet, og selv om fallet her er vesentlig slakkere, fristet det ikke. Da ville jeg heller søke ned over «Knærne» som riktig nok ga lengere vei, men forhåpentlig større sikkerhet. Etter et siste blikk på utsikten satte jeg derfor kursen mot «Knærne», men kunne allikevel ikke dy mig for å holde et øie med den bratte sydvestskråningen, om utvei skulle by sig til å korte av på veien. Høideforskjellen mellom kammen og Gausdalen nedenfor er vel 6/700 meter. Etter noen «blindskudd» ble jeg var en revne som syntes å by på muligheter, i hvert fall for de første 100 meter, og jeg tok sjansen, fullt klar over at jeg når som helst, selv nesten nede, kunde bli tvunget til å klatre opp igjen. Men det holdt, og jeg fikk en utforkjøring som få har oplevet maken til. Revnen videt sig ut til en grunn dal med slakke sider og på utmerket styresne kunne jeg svinge fra den ene siden til den andre og regulere farten etter ønske. Slik gikk det strykende nedover like fint hele tiden, til jeg svingte ut på et lite vann nede i Gausdalen. Den nedfarten oppveide redslene under oppstigningen, og jeg tok fatt på tilbaketuren i høi stemning.

Skibakken.

Innen jeg var kommet ut av Gausdal var solen gått ned, men den ble erstattet av en full måne, som kastet eventyrskjær over vidda. Jeg regnet ikke med flere faremomenter foreløbig, terrenget var småkupert og pent, og var det en liten utforkjøring, tok jeg den trygt. Da jeg var kommet tilstrekkelig langt mot vest, tok jeg kurs mot Vestfjordalen og fikk litt

kronglet kjøring i den skogklede lia, til jeg kom ut i en åpen glenne, hvor jeg igjen kunne la det stå til. Jeg vet ikke hvilken innskytelse det var som fikk mig til å kaste skiene på tvers av bakken, men da jeg fikk bremsen av farten sto jeg 1/2 meter fra kanten på et mektig skihopp, som jeg senere fikk vite hørte til treningsbakken til den lokale skiforening. Riktignok hadde jeg hoppeski på, men var allikevel glad jeg ikke hadde gått utfor den steinharde bakken i måneskinnet.

Øll og biff og dram.

Men nå var jeg da nede i dalen og krysset Måne-elva igjen. På den motsatte siden fant jeg en tverrdal (antagelig Hjerdalen) og arbeidet mig igjen opp på snaufjellet, hvor jeg fortsatte nordover for å omgå Våerskarvet. Innpå vidda så jeg lyset fra et hyttevindu og banket på døra for å få korrekt lengde- og breddegrad. En mann kom ut, bekreftet at jeg var på rett vei, og jeg takket og ville fortsette. I mellemtiden var nok en mann kommet til for å høre hva forstyrrelsen gjaldt. Han fikk øie på fjeset mitt i lysskjæret og stoppet mig med et «Neimen er det ikke Rhode da? Kom inn da get.» Det var formannen i den stedlige skiforening som jeg hadde truffet ved en tidligere anledning og nå måtte jeg inn. Han fikk en kort beretning om min tur, og ble mektig imponert, særlig av hoppskiene tror jeg. Jeg slapp ikke fra før jeg hadde satt tillivs min øl, biff og dram, sammen med de andre, og jeg kan underskrive at det smakte.

LITT HUMOR.

Hørt på verkstedet kl. 8.07 :

Nei, gratulerer du, så tidlig har du aldri kommet forsent på arbeidet før.

Fru Hansen til fru Berg.

»Har presten fått tilbake den frakken som ble stjålet forrige måned?»

«Delvis. Sist søndag kom det fem knapper i kollektbøssen.»

Gutten til politikonstabelen :

«De har vel ikke sett noe til en hysterisk mor?»

«Skal det være noen bestemt farge på slipset?»

«Ja, det skal stå til en blondine.»

Kilometrene ble ikke lange på resten av turen. Gaustas hvitklede pyramide var godt øiemerke i måneskinnet og på gnistrende skareføre bar det nedover i god fart, til jeg litt over midnatt svingte opp foran min egen hyttedør. De andre var synlig lettet over å ha mig tilbake igjen. For tross Deres ubegrensede tiltro til min evne til å klare mig, var det jo blitt litt sent. Og så bar det til køis, til velfortjent hvil. Det var herlig å strekke lemmer og jeg sovnet snart inn med Wilhelm Tells ord ringende i mine ører: «Først da nyter jeg livet, når jeg hver dag må tilkjempe mig det på nytt.»

F. Rhode.

Engelske strykejern med termostat

kr. 57.50

Eivind Eivindson. Elektrisk Forretning

Telefon 6802

Vennesla

I april ankommer stort utvalg i moderne billige sommerkjoleto

Vennesla Samvirkelag

Telefon 6725

P Å S K E.

Av Kristen Gundelach.

*Natten er rundt vår jord,
alting er kaos
gjenlyd av fagre ord
flytter i fra oss;
rovdyr blandt vrimmelen
løfter sin stemme,
stjerner på himmelen
nekter sig hjemme.*

*Forheng for tempelkrypt
lynstråler splintrer,
jordkloden grunnfjelldypt
skjelver og sitrer,
skogen i hver sin kvist
vriker sig i vånde,
håpet om Kvitekryst
opgir sin ånde.*

*Påskedag rød i øst,
jorden velsigner,
håpet av død forløst
Kvitekryst ligner,
opstår av undergang,
mørket og sorgen,
solgyllt, i brus av sang
påskedags morgen.*

Avdelingsmesterskapet i hopp

blev holdt i Askedalsbakken lørdag den 15. mars. Referatet av rennet må utestå til neste nr.

---

*Støtt opp om bladet vårt.
Skriv i det - averter i det.*

Redaktør Martin Lønvangs opplesning i Velferdslokalet.

En rik og gripende opplevelse.

Det var nok med en blandet følelse av skepsis og spent forventning de fleste møtte opp til redaktør Lønvangs tolkning av den danske dikterprest Kaj Munks dramatiske skuespill «Ordet». Selv om vi visste at oppførelsen på Det norske Teater i sin tid ble en stor suksess, så hadde vi vanskelig for å tro at en enkelt mann var istand til å kunne gi stykket liv og dramatisk effekt. Vi tenkte at det nødvendigvis måtte bli en rekke døde punkter i en opplesning som varer i 2 1/4 time, særlig når handlingen dreier seg om et tungt og vanskelig problemstoff. Men la det være sagt med en gang. Det ble en sjelden rik opplevelse, en begivenhet, som med sitt fengende alvor rev tilhørerne ut av sitt sløve vanegjengeri. Allerede etter den korte, orienterende innledning, var kontakten sluttet mellom aktør og auditorium.

Dette dikterverk ble skrevet under en besettende inspirasjon, en slags ekstase, i løpet av 6 dager. Stykket ble innsendt til Det kongelige Theater i København, der det imidlertid lå i 7 år uten å komme til oppførelse. I 1932 sendte Kaj Munk derfor dramaet til den kjendte skuespillerinne, Betty Nansen, som drev sitt eget teater i København. Hun ble straks grepet av verkets skapende ide, dets dramatiske flukt og realistiske menneskeskildring. Resultatet ble at stykket ble satt opp, og det oppnådde en uhørt suksess. I hele to år i trekk ble det spilt for fullt hus. Dets stigende dramatiske tyngde grep tilhørerne slik at ethvert bifall og all konversasjon forstummet. Publikum var henført, betatt — rystet i sin sjæls innerste væsen.

Slik gikk det også tilhørerne i Velferdslokalet på Hunsfos. Og dette tiltross for at det bare var et enkelt menneske som tolket alle stykkets roller ved enkle virkemidler. Men det var lødig kunst. Det var uttrykk for en kunstnerisk personlighets innlevelse i handlingens dramatiske menneskeskjebner. Hr. Lønvang leste ikke, han *spilte* rollene. Etter 1. akt applauderte tilhørerne. Men etter siste akt satt alle som fastnaglet, reiste seg etterhvert stille, mekanisk, uten å veksle et ord, mens bevegelse og dypt alvor preget ansiktene.

Det vilde være en profanasjon, om undertegnede innlot seg på en skildring ennsi kritisk analyse av dette mektige dikterverks ide og hensikt. Det får være nok å si at det henspiller på den bitre og fanatiske strid som hersket mellom de såkalte Gruntvigianere og Indremisjonens tilhengere. Det var selvgodhetens og maktbegjærets psykologi som ble blottstillet i all sin skjærende falskheter. Det var egensindig fanatisme og pietistisk trangsyn kontra frigjort og fribåren Gudstro, Smålig menneskelig tankegang kontra opphøyet moralsk livssyn. Og dog til slutt det store forsonende fellesskap i troen på den eneste sande og levende Frelser og den almektige Guds underfulle nåde for hver den som tror «Ordet» — uten egenrettfærdig og evneløs menneskelig fortolkningskunst.

Vi takker initiativtakerne, og vi takker redaktør Lønvang for den uforglemmelige stund.

Skulde det ikke la seg gjøre å bevege hr. Lønvang til å holde sitt foredrag om Kaj Munks liv og tragiske død? Et nærmere kjenkskap til denne evnerike dikterprests kunstneriske personlighet vil utvilsomt være av stor interesse og en inspirasjon for alle som ønsker å utvide sin åndelige horisont.

T. T.

Spøk på sykesengen.

Det er ikke ofte jeg har vært på sykehus, hvis man ikke skal regne med de gangene jeg har vært innom kvinneklinikken. Men der var jeg bare fordi min kone i tur og orden nedkom med fem døtre—så det hadde jo ikke noe med meg å gjøre. Eller hva tror De?

Men jeg er overbevist om at det kan være veldig hyggelig å ligge på sykehus hvis man ikke er altfor skral. Som da jeg var der for en kort tid siden. Det var ikke annet i veien med meg enn at jeg hadde sprenget et blodkar like ved stemmebåndene under en fjernsynsending. Jeg må ha fått en vits i vrangstrupen.

Her er hva som hendte etter at legen hadde sett meg vel i seng og bedt meg holde munn. Jeg fikk vite at hvis det var noe jeg ønsket, måtte jeg skrive det på en blokk. Nå er dessverre min håndskrift noe midt i mellom en legeresept og egyptiske hieroglyfer. Jeg husker en gang jeg hadde lagt igjen en beskjed til min kone om at jeg ikke kom hjem til middag. Hun så lappen, tok den med til et vaskeri, og kom tilbake med to skjorter og seks par sokker. Men siden legen sa: «Bruk blokken!» fikk jeg gjøre det.

Neste morgen ringte jeg på søster og ga henne en lapp hvor jeg hadde skrevet «frokost.» Hun nikket og kom tilbake fem minutter etter med frisøren. Sannsynligvis er jeg en av de få nålevende mennesker som har fått klippet håret to dager på rad. Jeg hadde imidlertid fremdeles lyst på frokost, så jeg pekte på munnen. Søster smilte forstående, gikk ut, og kom inn igjen med en tannbørste. Om-sider løste jeg problemet ved å vente i tre timer og skrive «lunsj». Jeg oppdaget at det er det eneste ord jeg kan skrive leselig. Fra da av fikk jeg «lunsj» til frokost, middag og aftens.

Jeg skal aldri glemme de kompliserte blodprøvene jeg måtte igjennom. Søster stakk meg i fingeren — i tre fire fingerer, for å være korrekt — og så i begge øreflippene, og til slutt

tok hun litt blod fra armen. Det kunne umulig ha vært nødvendig å tappe meg så grundig. Jeg har en liten mistanke om at hun hamstret til en blodfattig venn.

Jeg spurte doktoren hvilke resultater han var kommet til. «Først og fremst er blodtrykket Deres temmelig høyt,» svarte han, «men det bekymrer meg ikke så meget.» «Hør her, doktor,» sa jeg, «hvis det var Deres blodtrykk som var høyt, ville det ikke bekymre meg heller.» Han fortsatte: «Prøvene viste 30 prosent albumin, 25 prosent kalsium, 30 prosent kolesterol og 20 prosent sukker.» «Hva for noe!» sa jeg. «Ikke noe blod.»

Legen var i grunnen en kjekk kar, men en av prøvene hans skjønte jeg ikke det plukk av. Han fikk meg ut av sengen og satte meg i gang med å hoppe på ett ben, og det måtte jeg drive på med svært lenge, syntes jeg. Så lyttet han på hjertet mitt med stetoskopet, og det var tydelig at han ikke likte det han hørte. Jeg er sikker på at jeg var helt i orden før jeg begynte å hoppe. Det passer ikke for en mann på 59 å sprette opp av sengen og gi seg til å hoppe opp og ned på ett ben. Det er rett og slett tåpelig.

Det er sikkert mye godt å si om legene, men de spesialiserer seg for mye. Jeg glemmer aldri en doktor jeg gikk til fordi det var noe i veien
Over til siste side

Kvinner liker å sitte ned med vanskeligheter som om det var strikketøi.

Ellen Glasgow.

I moral som i kjærlighet betyr ordet intet, gjerningen alt.

Renan.

Den mann som flyttet fjellet, var han som begynte å flytte de små stenene

Kinesisk ordtak.

Et smil er lyset i ansiktet som viser at hjertet er på plass.

Frances Benson.

Nytt i stoffer

Vi venter denne måned nytt i stoffer. Silke, snia, vistra og crepp.

Billige og pene.

Til vårsesongen får vi mange

fikse og rimelige kjoler.

Modellkjoler sydd på egen systue.

Til Påsken

Lys - servietter - dekorasjoner
kunstige blomster - solbriller
kremer - kosmetikk.

Nye underholdende bøker.

Stort utvalg i

VENNESLA
BOKHANDEL

Tlf. 6811

ARTHUR
SYVERTSEN
SYKKELVERKSTED

D. B. S. Dame- og Herresykler
Sorte og kulørte - Ballong og halvballong. Pike- og guttesykler
Trehjulsykler og dukkevogner.

Tlf. 6785

På sykesengen —

med det ene øyet. Han spurte hvilket øye det var. «Det venstre,» svarte jeg. «Da kan jeg dessverre ikke hjelpe dem,» sa han. «Jeg er høyreøye-spesialist.»

Tro nå ikke jeg har imot leger. Jeg synes absolutt De bør la Dem undersøke hvis De føler Dem dårlig, for legen skal jo leve. Og når han skriver ut en resept, bør De heite medisinen, for apotekeren skal også leve. Men ta den ikke — for De skal jo også leve.

Noe som gjør meg rasende her på sykehuset er når flere leger rotter seg sammen i en krok av rommet for å rådslå seg imellom. De står der og mumler — titter på en — snur seg vekk — titter en gang til — og klumper seg sammen igjen. En gang de moret seg med dette, begynte jeg å se på dem, og jeg har fått utlevert noen anseelige tinntalerkener til det bruk. De gikk ut av rommet og fortsatte rådslagningen ute i korridoren. Jeg krabbet ut av sengen, listet meg på tå bort til døren og lyttet. Vet De hva de snakket om? En fest de skulle ha om lørdagen! Og jeg har en mistanke om at det var jeg som skulle ha den fornøyelse å betale fornøyelsen.

Det er alltid hyggelig å få besøk av sine venner på sykehus. Min kollega Jimmy Durante kom på visitt, og han anbefalte meg en ny lege. «Du må absolutt snakke med den doktoren jeg kjenner,» sa han. «Han er et fenomen. Noen leger er jo sånn at hvis de behandler deg for lungebetennelse så dør du tvert imot av blindtarmbetennelse, men slik er det ikke med denne doktoren. Hva han enn behandler deg for, så kan du være sikker på at du dør av det.»

P. S. Legene har nettopp fortalt meg at jeg må gjennomgå en liten operasjon. De har konstatert at jeg har noe som kalles RETIS, og de har besluttet seg til å fjerne det. Har De virkelig aldri hørt tale om RETIS? «Rest Etter Innbetalt Skatt.»

Den norske

EVALETT VASKEMASKIN

kan De nå få hos oss. Pris kr. 600.—

OLAV A. SKISLAND

Alltid godt utvalg i kjøtt
og pølsevarer.

Telefon 6718

BILSENTRALEN

DROSJEVAKT — TURBUSS

Vakt hele døgnet.

Telefon 6777

Gummistøvler for Herrer, Damer og Barn

Godt utvalg i herre- og barnesko — Tøfler

ALT I KOLONIAL

VENNESLA LANDHANDEL

TELEFON 6740

VASKEMASKINER

Forskjellige modeller og prisklasser

EVALETT — ARGUS

De amerikanske „Hoover“ kommer i mai

Moseidmoen Samvirkelag

Telefon 6780

En elev hadde vanskeligheter med tegnsetningen og blev irettesatt av læreren.

«Nå det er da ikke noe å bry seg om,» beroliget rektor som var på besøk, «et komma fra eller til spiller så liten rolle.»

«Ellen,» sa læreren rolig, «vil du skrive på tavlen: Rektor sier læreren tar feil.» Og så fortsatte han, «kan du sette komma etter «Rektor» og «læreren». »

Min

Herrefrisørsalong

anbefales

Hårklipp — hårvask — massasje
barbering og fønbløsing.

Central Herrefrisørsalong

Inneh. Odd A. Fredriksen
Telefon 6802